

Казки на ніч

Дівчина і мрець

ДІВЧИНА І МРЕЦЬ

Був собі Ясьо і Кася, і вони ся дуже обоє любили. Але Яся віддали до війська, а вона ся зістала. Чекає і рік, і два, і три, і десять літ, а Яся нема. І вона сидить, плаче і плаче собі, так чекає на Яся... Приходить старенька бабуня і каже: — Чого ви, панунцю плачете? А вона їй говорить: — Я плачу за тое, бо я мала чоловіка, а его нема... Баба каже: — Панунцю, візьміть полумисок, наплачте сліз. Возьміть муки, спечіть паляницю з тими слізьми. А Кася проситься: — Може, ви, старенька бабуню, може, ви мені того не порадите? — Не бійся, зара прийде! Вона спекла вже тово, як чує — вже Ясьо їде на своїм сивім коні під вікном. Ясьо приїжджає, каже: — Відчини, Касю! Вона відказує: — Чекай, мій Ясю! Відчинила ему, він приходить, а вона положила ему свячені книжки рахувати. Ясьо каже: — Забирай то, Касю, звідти! Збирайся, Касю! Збираються, з хати виходять, стоїть сивий кінь. — Сідай, Касю! Посідали і їдуть дорогою, Ясьо ся питає: — Ані кури не співають, ані гуси не гигають, іно злі люди по світі літають. Не боїшся, Касю? — Не боюся. І знов те саме другий раз, і третій раз те саме. Аж, приїжджають на цвинтар, і гріб розтворився. Ясьо каже: — Йди, Касю, наперед. — Ні, ти йди наперед! Він взяв її за фартушок і пішов наперед. А вона взяла фартушок відчепила і стала втікати. Втікає, аж забігла в ліс. Дивиться: світиться світло. Прибігає — там мрець лежить у тій хатині. Кася зачинилася в тій хатині, залізла на п'єц, взяла собі лямпу і книжку, читає. Вона мала на собі пацьорки посвячені. По якімсь часі щось прилітає: — Уставай, мерлий, будем живі дерти! Став їден звідтамти перти, а другий звідси на той п'єц. А півень: — Кукуріку! Той з тамтого боку смолою розілявся, а другий з другого — і вже. Прийшов ксьондз, дівчину висповідав, і вона умерла в тій хатині.

 Записано Осипом Роздольським у с.Берлин (сучасної Львівської обл.), у Ілька Гниди в грудні 1894 р. Стиль запису збережено.